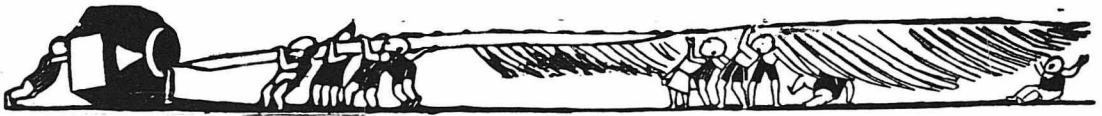

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΒΕΝΤΙΑΣ

ΒΑΣΣΟΣ Ο ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Τά 8 άρματωμέν άδέρφια στην Ήπειρο. Στην Εββοια και στις Θερμοπόλες. Τό ζύνημα του Καπετάνιου. «Τομαυρομάνικο του Βάσσου δά σέ φάη !» Ο Βάσσοσ Μαυροβουνιώτησ στο Φάληρο. Η έκστρατεία τής Συρίας. Ο έρωσ του Βάσσου και τής άμορφης Λενιώσ. Η πυργεφύλαχτη τής Άνδρου κλπ. κλπ.

Άπό τήν περιπετειώδη ζωή του Βάσσου Μαυροβουνιώτη δά πάροουμε μερικά χαρακτηριστικά έπεισόδια, έκείνα άκρίβωσ που δείχνουν τήν όρμη και τό ψυχικό μεγαλείο του έπικού αυτού ήρωος. Ήταν άπόγονοσ φημιμένησ Ήπειρωτικής γενιάσ. Ο προπάπποσ του, συμπολεμιστήσ του Σκεντέρμπεη, βυτηρ άπό τήν ύποταγή τής Άλβανίασ, κατέφυγε στο Μαυροβουνίωκα βουνά, πήρε γυναίκα Μαυροβουνιώτισσα άπό τήν ιστορική οικογένεια Βράγοβιτς, κι' άπό τήν ένωσι άδελφ' του 'Ελληνικού αίματοσ με τό Τσερναγοριτικό καταγόταν ό ήρωσ μας.

Πρό τής Έπαναστάσασ ό Βάσσοσ Μαυροβουνιώτησ με τά 8 άδέρφια του κατέβηκαν στην Ήπειρο και ομίβαν με τούσ Σουλιώτεσ που πολεμούσαν τόν Άλή Πασά. Στοδσ σκληρούσ έκείνουσ άγώνεσ σκοτώνοναι οι μισοί, και ό Βάσσοσ με τούσ άλλουσ πηγαίνουν να έγκατασταθώσιν στην Εββοια. Έκει τούδσ βρίσκει ή 'Ελληνική Έπαναστάσις. Οι φιλοπόλεμοι άδελφοί καταρρίζουν οθμα καλά άρματομένο και τραβούν ίσια κατά τά Στύρα, όπου συντρέβουν τόν Ισούφ Άγά. Έπειτα ξεχώνονται σάν άνεμοσ στην Κερυρατία και θίνουν ένα τράκο του Όμπερ Πασά. Τ' ένομά τούδσ έτσι έγινε πιασ ίσχυοσ στο μαχόμενο για τήν έλευθερία του 'Ελληνικό Γένουσ.

Στά 1822 ό Βάσσοσ, προδιδασμένος άπό τήν Έπαναστατική Κυβέρνησι οσ χιλιάρχο, περνά στην Άττική, και άπό εκεί, με 300 παλληκάρια του, μπαίνει σά Φαρανά κατάρμοικα και πηγαίνουν στη θάσσο. Ίστωρα άπό λίγεσ μέρεσ δάν ύπήρχε Τουρκούσ ζωντανόσ στο Έλληνικότατο αυτό νησί.

Στά 1824 παίρνει άπό τήν Κυβέρνησι δίπλωμα στρατηγού και πηγαίνει, κατά διαταγή τής, στην Ίδρα. Είναι ή κρίσιμη έποχή για τόν Άγώνα Α' εφ'όψει πόλεμοι, ή κόυρασι τών άγωνιστών και άλλα περιστατικά είχαν φέρει σά κίνδυνο τήν Έπαναστάσι. Ο Τουρκικόσ Στόλοσ ήταν έτοιμοσ να βγάλλη στρατό στην Ίδρα και να σφάξή τούσ κατοίκουσ, οίόποιοι, τρομοκρατημένοσ έσκόπευον να έγκαταλείψου τό νησί τουσ και να καταφύγουν στα βουνά τής Πελοποννήσου. Φθάνει όμως ό Βάσσοσ με τά παλληκάρια του στην Ίδρα, βλέπου όλοι τή λεβεντιά του, άκούνε τά ένθουσιαστικά λόγια του, και μένουν. Και ό Τουρκικόσ στρατόσ δάν τολμά να κάνη άπόβασο στο κυματόδαρτο νησί του Λαζάρου Κουντουριώτη.

***

Στά 1825 ό Βάσσοσ, ένωμένοσ με τό Γκούρα και τόν Κριεζώτη, πιάνουν τά Στανά τών Θερμοπολύων, για να έμποδίσου ένα δυνατο οθμα Τουρκικόσ Στρατό που κατέβαινε με διαδόεισ σφαγήσ. Στά περίφημα Στανά, —που τά δέξατε άπό τήν άδουσία του Λεωνίδα και τών Τριακοσών— οι τρεισ νέοι έλληνεσ στρατηγοί με τά παλληκάρια τουσ έστησαν θρίαμβο. Τότε συνέβη και τό άκούσθωσ περιεργο έπεισόδιο :

Ο χαλασμόσ τών Τουρκων ήταν φοβερόσ. Σωστό μακαλειό. Άπάνω στο φλογερό τήν ένθουσιασμό, ό Βάσσοσ, γιγαντόκορμοσ, γοργοπόδαροσ, τράβηξε τήν Μαυροβουνιώτικη μαχαίρα και μουγκρίζοντασ έστρωσε τούδσ έχθρουσ στο κυνήγι, τούδσ έδέρριξε σά χόρτα. Οι δυο άλλοι στρατηγοί, βλέποντάσ τον, οόστοισ και μείνανε έτσι να τόν κοιτούσ !

Ίστωρα ό Βάσσοσ ό χαλαστήσ, έτσι όπωσ ήτανε, λερωμένοσ άπό τά έφθρικά αίματα, τοακιμένοσ άπό τόν κόπο, με ήσυχη τή συνέβησ πούσ έκανε τό χρέοσ του, έπιωσ βραβεία στό ύπνο, έπάνω στα χόρτα.

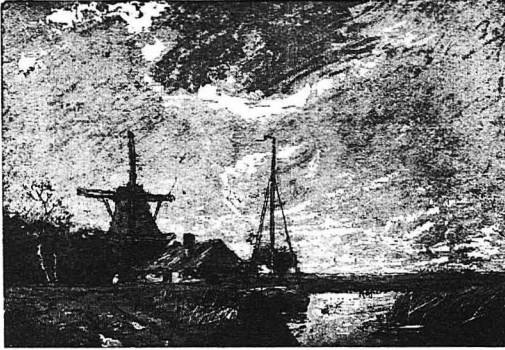
Έκει πήγαν και τόν βρήκαν ό Γκούρασ και ό Κριεζώτησ για να τόν συγχωρούν για τήν άφάνιστη παλληκάρια του. Θέλησαν να τόνε ζυνησοσ και δά λογάρισαν πώσ θάνε προμερό τό ζύνημά του τό άπότομο. Παι-τί, όπωσ πολλοί άλλοι καπετανατοί, έτσι και ό Βάσσοσ, μαθμένοσ άπό τήν κλέφτικη ζωή να λαγοκοιμάται, αν τόνε ζυνησοσ άπότομα, πεταγότανε όρθιοσ με τ' άρματα στα χόρτα και μπορούσε να χαθής !

Ο Κριεζώτησ τόνε σκούνηξε. Ο Βάσσοσ μισοτινάχτηκε και τόνε γνόρισε.

— Τι θάλεσ ; ειπε άπότομα. Κοιμάμαι !
— Όρ' άδερφέ ! τού ειπε ό Γκούρασ με θαυμασμό, κι ήταν αυτό ποδκανεσ ; Όρ' έσύ έκανεσ χαλασρό έκεί κάτω με τό μαυρομάνικο σου ! Σά βλέπαμε και ασπίδαμε, όρ' Βάσσο !...
— Μή με κοροϊθετε ! Έσφορτώθητε με ! ειπε ό Βάσσοσ άγριοσ. Νουστάξω !
Και έπιωσ πάλι στόν ύπνο, σάν έσέροσ...
Και ό ιστορικόσ λέει :
< Άπό τότε έμεινε όρκοσ και κατάρα άνάμεσα στα παλληκάρια αυτόδσ ό λόγος :
> — Τό μαυρομάνικο του Βάσσου να σέ φάη ! >

***

Ο Βάσσοσ έλαβε μέρος και οτίσ μέρεσ τής Άττικής, πολέμουσ με τόν Καραϊσκάκη στη Φαληρική πανολεθρία—όπου άγωνίστηκε με άντρακι κάτω άπό τό λεγόμενο «λόφο του Μουσείου»—κι' έπειτα μπήκε σά καράβι με τό λαίφανα του στρατού έκείνου για να τόνε με τόν Κριεζώτη να τωνώσουν τό φρόνημα τών έπαναστατών τής Θεσσαλικής Μαγγαρίασ.

Κατά τό Μάρτη του 1826 οι Σπειτωίτεσ οργάνωσαν μία τοληρωμάτικη έκστρατεία : Να πλεύσου με όλο τό Σπειτωίτικο στόλο στη Συρία, να κάνουν άποβασο στη Βηρυτό και να χυτησοσ τήν Τουρκία στην πλώσια αυτή έπαρχία τής ! Τό σχέδιο ήταν μεγάλο. Ο Βάσσοσ, παρακινούμενοσ άπό τόν Κωστάτη, έπήρε τά παλληκάρια του και μπήκε στα Σπειτωίτικα καράβια «να πάνε να πολεμήσουν στο Μπερούτι» όπωσ τώλεγαν.

Άρχηγοσ τής έκστρατείασ αυτήσ ήταν ό Κιζιμιώχλησ. Τό πρώτο τουσ άραγμα τώκαναν στη Τζιό, για να πάρου άπο εκεί και μερικούσ άλλουσ συντρόφουσ. Οι άρχηγοί βγήκαν στο νησί και φιλοξέ-ηθήκανε στόν πύργο του άρχοντα Παναγή Παγκάλου, που είχε γυναίκα του μία άπό τήσ άμορφότερεσ κ' αυ'ενικώτερεσ άρχοντοπούλεσ, τήν Ήπειρωτίσσα Λενιώ 'Ιωαννίτου.

Τήν ήξερε άπό τά μικρά κοριτσιότικα χρόνια τής ό Βάσσοσ τή Λενιώ, που έλαμε σά βροσάτοξάσπρο κρινο. Και τώρα τήν ξεναβήρηκε γυναίκα, έπάνω στην ένδησί τής. Ο παλιόσ πόθοσ φούντωσε πάλι μέσα στη φλογερή καρδιά του, και τό αίσθημά του όρθησ άνταπόκρισ στην καρδιά τής άργύντισσασ. Ο άνδρασ τής ήταν ήλικιωμένοσ γι' αυτή ένδη ό Βάσσοσ ό Μαυροβουνιώτησ ήταν λεβέντησ, νέοσ, κ' ήταν παικτικόσ τής φίλοσ. Τήν άρπαξε λοιπόν ό έρωτοακτιμένοσ καπατάνιοσ, τήν έδαλε σάσ καράβι, (περιφρονοσώτ' τήν άδύναμη άντίστασ του άντρόσ τής), κ' έκανε πανιά, για πού ; Ούτε ό ίδιοσ καλά-καλά δάν ήξερε !...

Όταν όπωσ πιάσανε στο λιμάνι τής Άνδρου, ό Βάσσοσ συλλογίστηκε ότι δάν μπορεί να σέρνη μαζί του στοδσ κίνδυνουσ τής θαλάσσοσ και του πολέμου τό θησαυρό του αυτό, κ' άπεφάσισε να τήν άφήσ τήν Άνδρο, ως πού να έναγαυρησ.

Κοντά σ' ένα χωριό, στόν Άγιο Πέτρο, ήτανε ένας δυνατόσ πύργοσ, σάν κάστρο, «ό ύ ρ γ ο σ τ ο ύ Ρ τ α ν ν ο ύ λ η» Έκει έδαλε ό Βάσσοσ τή βιοβίτσια τής καρδιάσ του, μαζί με μία δούλα τής, τή Σιδερωτή Βολιώτισσα. Και μέσα στόν πύργο έσώριασε κάθε λογιή τρέφυμα και νερό και πισιά, και πολύ κάρφ. Ίστωρα,—ζηλιάρησ όπωσ ήταν ό Μαυροβουνιώτησ καπατάνιοσ,—έδωκε μία διαταγή στοδσ χωριάτεσ :

— Σώρετε να μου φέρετε χείτισεσ !
Άμα ήρθαν οι χείτισεσ, ό Βάσσοσ τούδσ έπρόσταξε και χείτισαν γερά τήν πόρτα του πύργου και τά χαμηλά παράθυρα. Έπειτα σφάναξε τόν ύπαξιωματικό του, τόν Πτολεμαίο, και τού ειπε :
— Άκου, όρ' Πτολεμαίο ! Έσύ θά μείνεις έδω με δακαπέντε παλληκάρια και θά

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΚΑΛΔΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

‘Η ιστορία των Καλλικαντζάρων. Οι «Καθημέρηδες» των ‘Αθηνών. Τραγουδιστάι και... κλεφτοκοιτάδες! ‘Ο Χριστιανισμός και η ειδωλολατρεία. Τα όνειρα των Καλλικαντζάρων. Τα παγανά, τα παγανέλια και οι Παγανέληδες...

Οι Καλλικαντζάροι εξακολουθούν να ζούνε σπάρχωτα τής ‘Ελλάδος. ‘Ο πολιτισμός και η πρόοδος δέν κατόρθωσαν νά τους διάψουν. Έτσι παραμένουν και σήμερα άκμα τα παραχρήια των νοικοκυράδων που τά φορκάει και τά θάχνει σήμερα ο «παππάς μέ τήν άριστοτέρα του και μέ τή βροχούλα του»

‘Αλλοτε, σπάρχωτα τά χρόνια στήν ‘Αθήνα, όταν οι ‘Ελληνες δέν έκαμαν τά δάση και ο ‘Γλισσός είχε νερό, ‘Ι ένεικισιαστά ‘ων όπείτων του ποταμού, οι «ποταμίχρες» όνομαζόσαντο, πηγάζαν σπάρχωτα στήν ‘Αθήναίον μέ βροιά και μέ τά «αλούμενα» νά πούνε τά «καλήμερα».

Άδελφόνόμνον είχαν δικαίωμα νά «τά είπούν» και τά λέγαν μόνον τήν έσσητή τών Φώτων.

Οι «καλήμέρηδες» — έτσι τους λέγαν τότε— σάν έμπαιναν σπάρχωτα για νά τά πούνε, είχαν δικαίωμα νά κλέψουν άν μπορούσαν ένα πολεμικό, άπ’ τήν αδλή του σπιτιού.

Γι’ αυτό τό λόγο και για τό καλό τό χρόνου οι πλούσιοι έφηναν πάντοτε, ένα άχανον κοτοπουλάκι στήν αδλή τους για νά τό κλέψουν οι καλήμέρηδες. ‘Η φρόνιμος όμως νοικοκυράς πού δέν είχαν πολεμικά για κλέψιμο, έσπνθουσαν πρωί-πρωί τήν ήμέρα αδτή και φώναζαν ή μά στήν Άλλη:—Κλίστε τά πολεμικά σας, σπάρχωτα κούστει γιατί θά σπάρχωτα οι «καλήμέρηδες»!...

Τους καλλικαντζάρους στήν ‘Αθήνα τους λέγανε και «παγα νά» ή «α ο λ ο β ε λ ο ν η θ ε ς»

Κάποια μελέτη περί Καλλικαντζάρων λέει, ότι ή παράθους εθών είναι παναρχαία, συνδεμένη μέ τά πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού και συμβολίζει τήν πάλη που έκανε έ: πολλόν καιρόν ή νέα του Πνεύματος θρησκεία πρής τήν παλαιάν θρησκείαν ‘ων είδωλον. ‘Από αυτό όνομασθήκανε και οι μικροί αδελφοί τού πρώτου Παγανιά, δηλαδή είδωλον του Παγανισμού, τά όποια κατόρθωσαν νά είσθδουν σπάρχωτα Χριστιανικό κόσμω κρυφά, κατά τός έστρτες τών Χριστουγέννων! *

‘Η παράθους τών Καλλικαντζάρων έχει τήν άρχή της άπ’ τό έξής γεγονός.
Τους πρώτους χρόνους του Χριστιανισμού, οι γρηές ιδίως, που φοβότανσαν πολύ μη βασανιστούν μετά θάνατον για τήν είδωλολατρεία τους προσήγοντο φανατικά σπάρχωτα Χριστιανισμό κι’ έπίστειναν σπάρχωτα ένα και μόνον θεό

Οι είδωλολάτρες όμως έξοργισμένοι έναντίον τους τής κυνηγοδσάν και τής παρενοχλοδσάν ιδίως τής ήμέρας αδτής, από τό Χριστού δηλαδή μέχρι τών Φώτων, όποτε είχαν και αδελφί, οι είδωλολάτρες, τά καρναβάλια τους. Συγδ-σιγά όμως μαζί μέ τους είδωλολάτρες γαθήκανε και ή συνθήσεις αδτής και ήμενε μόνον ή παράθους, ή όποια λγλολγιο, τους άληθινούς είδωλολάτρες τους μεταμέρρωσε σπάρχωτα πνεύματα κακοποιά.

Τους έδωσε μάλιστα και τήν πνερχία έκείνη μορφή του διαδός-

φολξ τών Πύργω άπόφω, ως που νά γυρισουμε άπό τό Μπαρότι!... Κοίτα καλά, ώρέ! Μά τό κεράλι σου θάχξω τό πού δόση άπόλογία!... ‘Ο, τι χραιδίζονται οι γυναίκες άπό μένα, τό δίνης κρημαστό τό παράθυρο!... Κι’ άν έρθουν άνθρωποι τό Παγκάλω από τή Γκιά νά κόνουν γυροουσί, βήτρωε!...

Έτσι ήμενε ο Ήτολματός μέ τά 15 παληχάρια και φύλαγε τήν άμορφη Δανά ής που τά Ήσπειστικά καρφία γύρισαν άπό τή Σπρία. ‘Η παράθους έκείνη άκραστεία είχε οικηρά ναυαγήσει. Στό μεταξού, ο Πάγκalos είχε πεθάνει από τή σπενωχέρια του. ‘Ο Βάσσος σταρωδός της χήρα Δανά και ήσαν εύτυχημένα. Κομμάρος ήταν ο Ήτολματός, ο άδάνανος έκείνος τύπος που πέθανε ύστερ’ από πολλά χρόνια, ταγματάρχης τής Χωροφυλακής, άπ’ ‘Οθωνος...

‘Από μιά πολιτική άπόφαση του ‘Αριού Πάγου (30 Μάρτιου 1853) μαθαίνουμε ότι, ύστερ’ από τόσα χρόνια, άκολουθήσε δική μεταξού τής ‘Ελένης ‘Ιωαννίνου, συζύγου του Βάσου, που ζητούσε τήν προικα της, και τής Ροδόσσας Παγκάλω.

‘Από τό γάμο έκείνο γεννήθηκαν τρεις γυιοί: ‘Ο ‘Αλέξανδρος, ο Τιμολών και ο Γιώργος, που διαπερσαν στή νεαρή ‘Ελληνική κοινωνία. ‘Απόδωσον τό Βάσου Μαυροβουνιώτη (ο έκείνος πέθανε σπάρχωτα ‘Αθήνας σπάρχωτα ‘Ιανουαρίου 1847) είναι και ο Τιμολών Βάσσος, ο άρχηγός τής ‘Ελληνικού στρατού που σπάρχωτα 1897 βήχλα σπάρχωτα Πλατανιά τής Κρήτης, έδωσε τή μάχη του Βάμου και κατάλεξε τήν ήρωική μεταλόνησσο.

λω, όπως παριστάνεται ο παρισμός σπάρχωτα μαρτύριο τής ‘Αγίας Μαρίας, που έγινε σπάρχωτα χρόνια του Κλαυδίου.

Στήν αδρή τους οι Καλλικαντζάροι χρωστούν και τής περισσότερες όνομασίες τους

Έτσι, έκτός από Παγανά και Κολοβαλόνηδες τους λένε Λυκοκάντζαρους, Σκυρολαμα, Καψοσρηές, Καλλιοντζήδες, Καρκαντζόλω, Καλλικάτζάδους και Καλλιγκάντζαρος, Καλλιτοσάνηδες, Καλλιγκσγηδες κ. λ. π.

‘Κάντζαρο» ή «γάντζαρο» είναι Βυζαντινή λέξις και σημαίνει ένα πράρμα αειμυρό ή άγκιστροειές, τόν γάντζο. Τους λένε δά Καλλιγκάντζαρους έπειδή τά πόδια τους και τά χέρια τους, είναι μέ μακρά νύχια, σπάρχωτα νά έχουν γάντζους!...

‘Επίσης «κάντζαρος» λέγεται και ένα δένδρο, που έχει φύλλα αειμυρά. ‘Από τά φύλλα αδτά, τό δένδρο τούτο πήρε και τό έπισσημικό του όνομα «Κέντρος».

Οι Καλλικαντζάροι κατεβαίνουν όπως πιστεύεται άπό τς καννοδής και έδρωνται τής γρηές ‘Επίσης πιστεύεται πός έχουν καταφύγιο τους έγκαταλειμένους μύλους.—‘Αλλόμωρον δά σπάρχωτα έκείνον που δά λημονυος και σπάρχωτα άποκοιμσταν σπάρχωτα ένα τέτοιο μέρος!...

‘Παγανά» λέγονται έπίσης και τά παιδιά που γεννιούνται κατά τά δωδεκαήμερα.—

Σ’ άλλα μέρη πάλιν τής ‘Ελλάδος, «παγανά» λέγονται και τά άβάρφια μικρά, όπως άλλω τό λένε «άράκου». Καί τούτο γιατί ή βαπτισθέντα άκμα, δέν είναι Χριστιανικά και έτσι άνήκουν σπάρχωτα «παγανισμό» έηλαθή σπάρχωτα είδωλολατρεία.

Τά παιδιά αδτά τά βαφτίζανε άναγκαστικώς πρής τών Φώτων, γιατί τήν παραμνή τών θεοφανείων μπορούσαν νά σπάρχωτα σπάρχωτα όποιοι Καλλικαντζάρους και έτσι σίγουρα δά πεθάνανε έντός του έτους.

Τά νεογνά που βαφτίζονται έτσι, τά λένε μετά τή βάπτισμα «παγανέληδες» ή «παγανέλια». ‘Από τή λέξη, αδτή, φαίνεται ότι προέρχεται και τό έπίθετο του νηπιούτου ποιηού κ. Παγανέλη *

Τό περίεργο είναι ότι και στή Γερμανική μυθολογία, υπάρχουν μέ παρακλήσια παράθους μικροσκοπικών άνθρωπαρίων, μέ κατσόλα μητερή και μεγάλη γένεια, τά όπτα κάνουν τής ίδιες ένοχλήσεις και τής ίδιες ζημιές σπάρχωτα άνθρώπους, όπως και οι Καλλικαντζάροι.

Και τά άνθρωπάκια αδτά τής Γερμανικής μυθολογίας κατεβαίνουν άπό τής καννοδής, άναγκασμένον τά οικιακά σκευή και κόνουν διάφορες ζημιές! Κατά πέλο παράεξη δά σπάρχωτα σπάρχωτα, σπάρχωτα κ’ αδτά νά πηγάζουν σπάρχωτα μύλους και γι’ αυτό τά παριστάνουνε, πάντοτε, σπάρχωτα άλειρωμένα!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στά μέλη του συλλόνου των δακτυλογράφων των ‘Ηνωμένων Πολιτειών έκείθη τό έρώτημα: Ποιόν θεωρούν ιδούθη προισταμένο τους; Τό άποτέλεσμα ήταν ότι κινητής άνδειχθή κ. Λόκμσντ, δευθεντής κάποιος ήλεκτρικής έταιρείας, ο όποιος έχει τό έξής προσόντα

Πηγαίνει σπάρχωτα γραφείο άκριβώς σπάρχωτα ώρα του κ’ όταν ή δακτυλογράφος του άρχί γράφει δέν τής κάνει καμιά παρατήρηση.

Όλες τής ήλεκτρικής συντηρήσεις: του τής ένεργεί ο ίδιος προσωπικώς. Καπνίζει πάντοτε διαλεκτικά ποβρα και νένεται πολύ κομψά.

Δέν άναγκάζει ποτέ ή δακτυλογράφος του νά ψυδεται σπάρχωτα έπιστοπέας, γιατί δέ λείπει για κανένα άπολύτως, όταν πράργματι βρίσκειται σπάρχωτα γραφείο του.

Στό τέλος τής έργασίας δέν κυτάζει ποτέ του πόςας έπιστολές δέν έχουν δακτυλογραφηθή κ’ ούτε θιμώνει άν καμιά φορά ή δακτυλογράφος του διορθώσει δσα τής άπαγορεύεται.

Και τελευταία, δέν όδρίζεται όσον δέν τον καταλαβαίνουν τί θέλει να πη *

Δέν πρέπει όμως νά παραλείψουμε κ’ ένα άλλο προσόν του λαμπρού αδου προισταμένου, τόν όποιον έν τούτοις άί θηλικαί ψηφοσφόροι άπέφταν νά άναφέρουν: είναι άγαμος.